

Đạt đến đỉnh cao nhất của khả thi thần thượng

Đọc Kinh văn: 1 Ti. 1:4; Êph. 1:10; 3:9; La. 1:3-4

I. Đỉnh cao nhất của khả thi thần thượng mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta là khả thi về gia tế đời đời của Đức Chúa Trời—Đức Chúa Trời trở thành người để con người có thể trở thành Đức Chúa Trời trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách:

- A. Toàn bộ Kinh Thánh, tức sự giải thích về gia tế đời đời của Đức Chúa Trời, là tự truyện của Đức Chúa Trời Tam Nhất, như được thấy trong hai phần của cõi đời đời và trên chiếc cầu thời gian:
1. Đức Chúa Trời Tam Nhất đã đi từ cõi đời đời vào cõi thời gian cùng với thần tính của Ngài để bước vào nhân tính hầu trở thành Đức Chúa Trời nhục hóa vì chuyển động trực tiếp của Ngài trong con người, như được thấy trong bốn sách Phúc âm, hầu hoàn thành sự cứu chuộc thuộc pháp lí của Ngài—Gi. 1:4, 29.
 2. Trong sự phục sinh, Ngài đã trở thành Đức Chúa Trời tổng hợp, Đức Chúa Trời “đã-trái-qua-tiến-trình”, Linh ban-sự-sống bao-hàm-tất-cả, như được thấy trong sách Công vụ các Sứ đồ và các Thư tín, để thực hiện sự cứu rỗi hữu cơ của Ngài—Gi. 1:32, 42; 1 Cô. 15:45b; Phil. 1:19.
 3. Trong tương lai đời đời, Ngài sẽ là Đức Chúa Trời tập thể, tức Giê-ru-sa-lem Mới, như được thấy trong Khải Thị chương 21 và 22.
 4. Sự hợp nhất thần thượng–phàm nhân hoàn vũ của Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trái-qua-tiến-trình và được-tổng-kết với các tín đồ đã được tái sinh, biến đổi và vinh hóa là mục tiêu của gia tế đời đời của Đức Chúa Trời—Gi. 1:51; Khải. 21:3, 22.
 5. Khả thi trung tâm của Đức Chúa Trời và sự khôi phục của Chúa là Đức Chúa Trời trở nên xác thịt, xác thịt trở nên Linh ban-sự-sống, và Linh ban-sự-sống trở nên Linh tăng cường gấp bảy để xây dựng Hội thánh trở nên Thân thể Đấng Christ và tổng kết Giê-ru-sa-lem Mới.
- B. Đức Chúa Trời trở thành người để con người có thể trở thành Đức Chúa Trời trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách chính là thể yếu của toàn bộ Kinh Thánh, là “viên kim cương” trong “chiếc hộp” Kinh Thánh, tức gia tế đời đời của Đức Chúa Trời—Sáng. 1:26; Gi. 12:24; La. 8:29:
1. Đức Chúa Trời đã trở thành người qua sự nhục hóa bằng cách dự phần vào nhân tính của con người; con người trở thành Đức Chúa Trời qua sự biến đổi bằng cách dự phần vào thần tính của Đức Chúa Trời:
 - a. Dự phần vào sự sống của Đức Chúa Trời—Gi. 3:15; Côl. 3:4.
 - b. Dự phần vào bản chất của Đức Chúa Trời—Êph. 1:4; 2 Phi. 1:4.
 - c. Dự phần vào tâm trí của Đức Chúa Trời—Êph. 4:23; Phil. 2:5.
 - d. Dự phần vào bản thể của Đức Chúa Trời—2 Cô. 3:18b; Êph. 3:8.
 - e. Dự phần vào hình ảnh của Đức Chúa Trời—2 Cô. 3:18a; La. 8:29.
 - f. Dự phần vào vinh hiển của Đức Chúa Trời—c. 30; Hê. 2:10.
 - g. Dự phần vào quyền làm con của Đức Chúa Trời—Êph. 1:5; La. 8:23.
 - h. Dự phần vào sự hiển lộ của Đức Chúa Trời—c. 19.
 - i. Mang hình dạng của Đức Chúa Trời—1 Gi. 3:2.
 - j. Trở nên Thần loại—giống loài của Đức Chúa Trời—Gi. 1:12; La. 8:14, 16.

2. Chuyện tình thần thượng-phàm nhân này là chủ đề của toàn bộ Kinh Thánh, nội dung của gia tể Đức Chúa Trời và bí mật của toàn vũ trụ—Nhã. 1:1; 6:13.

II. Đỉnh cao của khái thị thần thượng—“viên kim cương” trong “chiếc hộp” Kinh Thánh—là sự khái thị rằng trong Christ, Đức Chúa Trời đã trở thành người để con người có thể trở thành Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất nhưng không trong Thần cách—2 Sa. 7:12-14a; La. 1:3-4; Êph. 3:17a:

- A. “Đức Chúa Trời trở thành người và con người trở thành Đức Chúa Trời” là gia tể của Đức Chúa Trời—1 Ti. 1:4.
- B. Gia tể đời đời của Đức Chúa Trời là làm cho con người trở nên giống Ngài trong sự sống và bản chất nhưng không trong Thần cách, và làm cho chính Ngài nên một với con người và con người nên một với Ngài, qua đó được mở rộng và khuếch đại trong sự biểu lộ của Ngài, hầu cho mọi thuộc tính thần thượng của Ngài có thể được biểu lộ trong các mỹ đức phàm nhân—Êph. 3:9; 1:10:
 - 1. Niềm vui thích tốt lành của Đức Chúa Trời là trở nên một với con người và làm cho con người trở nên giống Ngài trong sự sống và bản chất nhưng không trong Thần cách—cc. 5, 9.
 - 2. Đức Chúa Trời đã trở thành người để có sự tái sản sinh hàng loạt chính Ngài và bởi đó sản sinh một loài mới—loài Thần-nhân—Gi. 1:1, 14; 12:24.
- C. Để làm trọn gia tể của Đức Chúa Trời, chúng ta cần Đức Chúa Trời xây dựng chính Ngài trong Christ vào chúng ta làm sự sống, bản chất và cấu tạo của chúng ta để làm cho chúng ta trở thành Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất nhưng không trong Thần cách—Êph. 3:17a; Cól. 3:4, 10-11.
- D. Đức Chúa Trời đã trở thành người qua sự nhục hóa; con người trở thành Đức Chúa Trời qua sự tái sinh, thánh hóa, đổi mới, biến đổi, đồng hóa và vinh hóa—Gi. 3:5-6; 1:12-13; La. 6:19, 22; 12:2; 8:29-30.

III. Chỉ bởi Đức Chúa Trời trở thành người để làm cho con người trở thành Đức Chúa Trời mà Thân thể Đấng Christ mới có thể được sản sinh; điểm này chính là đỉnh cao của khái tượng mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta—c. 3; 1:3-4; 8:14; 12:4-5:

- A. Đức Chúa Trời đã trở thành người để làm cho con người trở thành Đức Chúa Trời hầu Ngài có thể sản sinh Thân thể Đấng Christ—cơ cấu hữu cơ của Đức Chúa Trời Tam Nhất, mà sự hiển lộ chung cuộc của điều này là Giê-ru-sa-lem Mới—Êph. 1:22-23; 4:4-6; Khải. 21:2, 9-10.
- B. Kinh Thánh cho chúng ta thấy làm thế nào con người có thể trở thành Đức Chúa Trời để có nếp sống Thần-nhân, nhờ đó trở thành cơ cấu hữu cơ của Đức Chúa Trời—La. 1:3-4; 12:4-5:
 - 1. Cơ cấu hữu cơ này là Đức Chúa Trời kết hiệp và hòa quyện chính Ngài với con người để làm cho con người trở thành Đức Chúa Trời.
 - 2. Kết quả của việc Đức Chúa Trời trở thành người và con người trở thành Đức Chúa Trời là một cơ cấu hữu cơ; cơ cấu hữu cơ này là Thân thể Đấng Christ—sự liên hiệp và hòa quyện của Đức Chúa Trời với con người—Êph. 4:4-6, 12.
- C. Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài đến để trở thành người và sống một đời sống Thần-nhân bởi sự sống thần thượng; một nếp sống như vậy đưa đến kết quả là một người hoàn vũ hoàn toàn giống như Ngài—một người tập thể sống đời sống Thần-nhân bởi sự sống thần thượng—La. 8:3; 12:4-5.
- D. Thực tại của Thân thể Đấng Christ là sự liên hiệp và hòa quyện của Đức Chúa Trời với con người để sống ra một Thần-nhân tập thể—Êph. 4:4-6, 24.